

“A mi m'agrada sacsejar”

Miquel Pujadó acaba de presentar nou treball discogràfic: 'Entre la veu i els dits', una visita a les cançons de vint-i-dos anys d'escenari, arranjades per a piano i interpretades, també, per Conrad Setó.

Per què el piano?
— És un instrument completíssim. D'una banda, em sap greu no haver après a tocar-lo decentment quan era petit, i de l'altra, sempre hi ha hagut cantants que he admirat molt i que en alguna època de la seva trajectòria han fet un muntatge amb un pianista. De vegades, el que es perd en riquesa de sons es guanya en la intensitat que fa que destaquin els elements essencials d'una cançó: el text, la música considerada com a melodia i harmonia, la interpretació.

— Heu fet el disc juntament amb el músic Conrad Setó...

— Durant molt anys hem estat col·laborant, d'una manera cada vegada més intensa. Ell havia posat acordió al primer disc que vaig fer, *El temps dels fanals en flor*, el 1982 —perquè és acordionista: al “M'aclame a tu”, de l'Ovidi Montllor, l'acordió d'entrada és ell, per exemple—. Després, durant molts anys no ens vam veure. A partir del 1997, amb el *Núvols i clarianes*, li vaig demanar una música —per al tema dedicat a l'Ovidi, justament, “Els feies nosa”—, i hem anat col·laborant: a cada disc hi ha hagut cada cop més intervenció seva. Fins que vam decidir fer un espectacle simplement ell i jo, piano i veu. I vam pensar també que seria una llàstima no enregistrar-ho, de manera que es pogués convertir en un petit balanç de ja més de vint anys de trajectòria. Per això hi ha cançons de tots els discos.

— Podem parlar d'un fruit conjunt...

— Sí. Més que un acompanyament és com un diàleg entre el músic i el cantant. La primera cançó parla justament d'això, de la relació entre el piano i la veu: és “Entre la veu i els dits”, que em va donar la idea del disc. T'has adonat que rimem, Pujadó i Setó?

— Com heu fet la tria de les cançons?

— Ha estat horrorós. Primer, m'he hagut de reescollir: hi ha discos meus que no escoltava de feia anys! A part de les dues cançons noves, que obren i tanquen, he volgut que almenys cada disc estigués representat per una cançó i, és clar, és difícil triar. Algunes han vingut claríssimes, perquè no les he deixat de cantar mai; d'altres, perquè m'hi trobava a gust; també hi ha hagut redescobriments. A més, havíem de triar cançons que s'adaptessin bé a un tractament pianístic. I amb les quals en Conrad es trobés còmode.

— I dos temes inèdits: el de presentació, i el que tanca el disc.

— La que tanca és una cançó que vaig fer el 2003, que vaig portar al premi Cerverí de Girona i el va guanyar. La tenia feta i ens va agradar per arrodonir el disc.

— Sota un títol que pot semblar dolç, “Malgrat tot, la vida”, hi poseu una lletra tirant a bèstia...

— De tant en tant, ja m'ho diuen, que sóc una mica dur... En aquesta cançó hi ha referències molt directes a coses que ens envolten quotidiana-ment..., al Prestige, a les tortures policials... He volgut fer com un inventari, contraposat amb l'esperança,

Conrad Setó al piano i Miquel Pujadó, veu, durant un concert al festival Chansons de Parole (Barjac).

amb la vida que, encara que sigui en un racó, arraulida, es manté.

—Pot sobtar, el contrast entre les formes i el contingut, de vegades.

—A mi m'agrada sacsejar. Penso que un dels objectius de qualsevol treball artístic és fer replantejar les coses, col·locar preguntes al cervell, a les consciències, i això no és incompatible amb una estructura correcta.

—Sobretot, amb estructura correcta.

—M'agrada molt la rima consonant, les melodies desenvolupades... Mira, normalment m'identifiquen amb la cançó francesa —és lògic, perquè és una arrel comuna a la nostra— i és cert que m'interessa molt la cançó francesa, però en l'àmbit melòdic he escoltat molt de jazz clàssic, m'agrada molt el teatre musical americà... De vegades el tòpic fa que només parlin de mi com a lletrista, però una lletra no pot quedar sense una música adequada. I això ha d'estar al servei d'un discurs, d'una manera de veure el món, que en el meu cas penso que és bastant radical.

—Afirmeu que busqueu l'essència, i precisament en un moment que afirmeu

que és “de culte a la banalitat i l'estupidesa”.

—Ens venen coses que cada vegada són més superficials, que cada vegada han de ser substituïdes més ràpidament. Però, si parlem d'art, val la pena quedar-nos amb allò que es pot mantenir, amb les cançons, les pel·lícules, els llibres que podem retrobar. Jo cada vegada més rellegeixo els autors que m'agraden i cada vegada hi trobo matisos; escolto les cançons de Paolo Conte o Leo Ferré i sempre les trobo més modernes. De fet, sovint el que ens venen perquè és l'últim...

—...És el més suat.

—Em sembla que ho deia el Perich, que les coses de moda són les que passen de moda més aviat.

—Us definiu com a ACI. Què vol dir?

—És que la paraula cantautor mai no m'ha acabat de convèncer. A més, la gent acostuma a identificar aquest terme més que amb la persona que canta allò que escriu, amb una estètica: més un Silvio Rodríguez, per entendre'ns, que un Claude Naugaro. ACI, que s'ha utilitzat molt a França, potser és una mica fred, però almenys

és molt clar: és una sigla que vol dir “autor, compositor i intèrpret”.

—Projectes?

—Per una banda, a més de fer concerts en solitari, cantar tant com pugui amb el Conrad. Tot això, dins de les dificultats que hi ha al país, però bé... Al novembre estreno espectacle, amb un quintet instrumental dirigit pel Setó i a partir de l'obra pòstuma d'Agustí Bartra.

—Però és que, a més, hi ha la literatura —i els premis.

—Dona... Un premi: un. El primer llibre que faig i el primer premi que guanyo, el Lola Anglada de l'any passat. He escrit alguns contes més, ara en sortirà un a *Cavall Fort*, que em fa il·lusió perquè és una revista que llegeix de petit i... Tinc idees, tinc idees. Sempre has de tenir molts projectes, perquè si t'ho jugues tot a una sola carta i et falla, ja m'explicaràs.

—Sou incombustible?

—Necessàriament. Som en un país on hem de compensar les dificultats amb l'entusiasme.

Núria Cadenas